הגמ' ממשיכה לדון מה החידוש במקומות שכתוב בהם 'כהנים לוים וישראלים', 'במקרא מגילה' לרבות שכהנים בטלים מעבודתם ולוים משירתם וישראל ממעמדם ובאים לשמוע מגילה, 'בזימון' לחדש שכהנים האוכלים קדשים למרות שאכילתם היא כפרה שכתוב "**ואכלו אתם אשר כפר בהם**" צריכים לזמן שכתוב "**ואכלת ושבעת**" והם אוכלים ושבעים, 'מצטרפים לזימון' שכהן האוכל קדשים מצטרף עם ישראל למרות שהישראל לא יכול להצטרף לארוחת כהן, היות שהכהן יכול להצטרף לארוחת הישראל מזמנים יחד. במשנה שלנו כתוב 'הכל מעריכין כהנים לוים וישראלים' והחידוש שלא לומדים מהפסוק "**והעמידו לפני הכהן**" שרק ישראל עומד לפני כהן ולא כהן בפני כהן.

הברייתא למדה את הפסוקים שכתובים בפרשת ערכין "**איש כי יפלא נדר בערכך נפשות.. והיה ערכך הזכר.. והיה ערכך חמשים שקל.. ואם נקבה היא והיה ערכך**". מהמילה 'בערכך' למדו מעצם המילה 'ערך' לעניין האומר הרי עלי ערך סתם ולא פירש ערך אדם פלוני דינו שחייב לתת 3 שקלים שהוא הערך הפחות של נקבה מחודש עד חמש שנים משום שתפסת מרובה לא תפסת, וישנן שתי לשונות בדברי רב נחמן בשם רבה בר אבוה האם למדו מהמילה 'בערכך' שאם המעריך עני ואין בהישג ידו כסף לשלם 3 שקלים דינו כמעריך שנידון בהישג יד והכהן יכול לפחות לו עד שקל או שדינו כמפרש לנדור 3 שקלים שאי אפשר לפחות לו, מכך שכתוב 'בערכך' ולא 'ערך' למדו שאדם שאמר ערך איבר פלוני עלי פטור. מהמילה 'נפשות' למדו מעצם המילה 'נפש' שהמעריך איבר שהנשמה תלויה בו כגון המעריך את ראשו חייב ערך כולו, ושאדם שהעריך מאה אנשים חייב ערך כולם, ואשה שהעריכה חייבת, שלושה דינים אלו שקולים ואין סברא לרבות אחד יותר מאחרים ולכן ריבו את שלושתם, מכך שכתוב 'נפשות' בלשון רבים למדו לרבות מנוול ומוכה שחין שלמרות שאין להם שווי יש להם ערך ולא לומדים היקש מהמילים 'נדר בערכך'. אדם מת או גוסס שלא יכול לעמוד אין לו ערך שכתוב "**והעמיד.. והעריך**" והם אינם יכולים לעמוד.

מהמילים 'והיה ערכך' למדו שאם אדם נדר דמי ראש או איבר אחר שהנשמה תלויה בו של טומטום ואנדרוגינוס, חייב לשלם את כל דמיהם, למרות שדין 'נידון בכבודו' כתוב בערכין וטומטום ואנדרוגינוס אין להם ערך שלמדו מהמילה 'הזכר' שאינם בערך זכר ומהמילים 'ואם נקבה' שאינם בערך נקבה. בברייתא כתוב שהאומר 'ראש עבד זה הקדש' או 'ראש חמור זה הקדש' הוא והקדש שותפים בו ומדובר שהקדיש עדי שדמיו יהיו למזבח, המוכר לחברו 'ראש עבד' או 'ראש חמור' שמים את שווים וחולקים בדמיהם, אבל המוכר ראש פרה או המקדיש ראש פרה שיהיה דמיו למזבח אין ללוקח או להקדש אלא ראש הפרה בלבד, משום שראש פרה הוא דבר הנמכר בפני עצמו באטליז, והסיבה שלא אומרים ש'נידון בכבודו' משום שאין דין זה אלא בערכים או בנדר לבדק הבית ולא נדרים למזבח, ומדובר בפרה בעלת מום שאינה ראויה למזבח.